

През XIX в. двамата известни историци Гошар и Рос публикуват (през 1882–1885 и през 1878 г.) свои изследвания и в тях доказват, че прочутата „антична“ римска „История“ на Корнелий Тацит в действителност е написана от известния италиански хуманист Поджо Брачолини [21], [1195] и [1379]. Читателят може да се запознае с книгата [21], в която проблемът е изложен подробно. Тук само ще отбележим, че според нас „Историята“ на Тацит е редактиран оригинал, тоест все пак частичен, а не пълен фалшификат. Но събитията, описани в „Историята“, после са били датирани неправилно, преместени са от средновековието в дълбоката древност.

Историята около откриването на книгите на К. Тацит наистина предизвиква много въпроси [21]. Именно Поджо открива и разпространява съчиненията на Квинтилиан, Валерий Флак, Асконий Педиан, Ноний Марцел, Проб, някои трактати на Цицерон, Лукреций, Петроний, Плавт, Тертелиан, Марцелин, Калпурний Секул и т.н. [21]. Никъде и никога не е обяснено как са намерени и как са датирани тези ръкописи. По-подробно за историята на книгите на К. Тацит вж. в гл. 7.

През XV в. в Италия отиват прочутите хуманисти Мануил Хризолор, Хемист Плетон, Висарион Никейски и др. Те са първите, които запознават Европа с постиженията на „древната гръцка мисъл“. По това време Византия е предоставила на Запада почти всички известни днес старогръцки ръкописи от времето на „античността“. Ото Нойгебауер пише: „По-голямата част от ръкописите, на които се крепи знанието ни за гръцката наука, са византийските преписи, направени 500–1500 години след смъртта на авторите им“ [571], с. 69.

Според историята на Скалигер, цялата „класическа древна“ литература изплува на повърхността едва през Възраждането. Мракът около произхода на ръкописите, липсата на документирани данни за съдбата им през предишните, така наречените „тъмни векове“, ни карат да предположим, че повечето от тези текстове не са съществували преди началото на Възраждането [544].

Например, смята се, че най-древните преписи от така наречената непълна редакция на текстове от Цицерон са уж от IX–X в. от н.е. Но веднага се изяснява, че архетипът им „отдавна е загинал“ [949]. През XIV–XV в. интересът към Цицерон нараства и „работата стига дотам, че около 1420 г. професор Гаспарино Барцица от Милано... подхваща рискования труд да запълни празнотите в „непълната редакция“ със свои допълнения, за да ги направи свързани (! – А. Ф.). Но не успява да завърши работата си, понеже става чудо: в затънтеното италианско градче Лоди е намерен изоставен ръкопис с пълния текст на реторичните произведения на